

**MARY
KUBICA**

**DE ONBEKENDE
VROUW**

Vertaling Karin Schuitemaker

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2020 Mary Kyrychenko
Oorspronkelijke titel: *The Other Mrs.*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin Schuitemaker
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Reilika Landen/PlainPicture
Foto auteur: © Sara Jastre
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0492 1
ISBN 978 94 027 5945 7 (e-book)
NUR 330
Eerste druk mei 2020

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

SADIE

Er klopt iets niet aan het huis. Het heeft iets wat me een onbehaaglijk gevoel geeft, al zou ik niet kunnen zeggen waar dat gevoel vandaan komt. Het is een volmaakt idyllisch plaatje, op het eerste gezicht: grijze muren en een diepe overdekte veranda over de volle breedte. De rij ramen van deze grote, vierkante hoeve is symmetrisch verdeeld op een manier die ik prettig vind ogen. De straat zelf is ook fraai: schuin aflopend, boomrijk en met alleen maar mooie, goed onderhouden huizen.

Op het eerste gezicht is er niets op aan te merken, maar ik weet maar al te goed dat je nooit op de eerste indruk moet afgaan. Dat het een grijze dag is, even grijs als het huis, maakt het er niet beter op. Op een zonnige dag had ik er misschien anders tegen aangekeken.

‘Daar is het,’ zeg ik tegen Will, wijzend naar het huis, omdat ik het herken van de foto die Will heeft gekregen van de executeur-testamentair. Een week geleden stapte hij op het vliegtuig naar Portland om de overdracht formeel af te handelen. En toen vloog hij weer terug voor de autorit hierheen met het hele gezin. Bij zijn vorige bezoek had hij geen tijd gehad om het huis te bekijken.

Will haalt zijn voet van het gaspedaal en zet de auto stil. Exact tegelijk leunen we naar voren om de aanblik van het huis op ons in te laten werken, en de jongens achterin doen hetzelfde. We zeggen niets, niet meteen, totdat Tate uitroept dat het huis reuzenachtig is – een combinatie van ‘reuzengroot’ en ‘reusachtig,’ zoals zevenjarige dat doen – en dan lacht Will, dolblij dat hij niet de enige is met een positieve kijk op onze verhuizing naar Maine.

Het is niet reusachtig groot, maar dat lijkt wel zo, na ons appar-

tement van honderdtien vierkante meter, zeker met die tuin eromheen. Tate heeft nog nooit in een huis met een tuin gewoond.

Will geeft weer voorzichtig gas, en hij draait rustig de oprit op. Als de handrem erop zit, stappen we uit – de een sneller dan de ander, en de honden het snelst van allemaal – en strekken dankbaar de benen, al is het maar omdat de lange rit achter de rug is. De lucht voelt anders dan ik gewend ben, verzadigd van de geuren van vochtige aarde, zilte oceaan en bos. Het ruikt totaal anders dan thuis. In de straat hangt een stilte die me niet aanstaat. Een spookachtige, onbehaaglijke stilte. Samen staan we sterk, denk ik onwillekeurig. Binnen de bescherming van de kudde is de kans kleiner dat er iets akeligs gebeurt. Het is een algemene misvatting dat je op het platteland beter af bent, dat het daar veiliger is dan in de stad. Het is gewoon niet waar. Niet als je incalculeert hoeveel meer mensen er in steden wonen, en hoe ontoereikend de gezondheidszorg is in dunbevolkte streken.

Ik kijk naar Will, die naar het verandatrapje loopt met de honden, die eerst nog naast hem meedraven en hem dan inhalen. Hij koestert geen bedenkingen, zoals ik. Bijna parmantig stapt hij op het huis af, gretig en nieuwsgierig. Ik neem hem dat kwalijk, want ik wilde dit niet.

Pas als hij bij de verandatrap is en merkt dat ik niet ben meegekomen, aarzelt hij. Hij kijkt achterom naar de auto, waar ik ben blijven staan, en vraagt: ‘Alles goed?’

Ik zeg niets. Ik weet niet of alles goed is.

Tate holt al achter Will aan, maar Otto van veertien blijft hangen, net als ik. Hij wil er ook niet aan. We steken hetzelfde in elkaar, hij en ik. Al van het begin af aan.

‘Sadie,’ zegt Will, en dan stelt hij zijn vraag nog eens, maar dan anders: ‘Kom je?’ Hij zegt iets over de kou, waar ik me eigenlijk niet bewust van was omdat ik me op andere zaken richtte, zoals dat de bomen om het huis zo hoog zijn dat ze het licht tegenhouden. En de gedachte dat die steile straat bij sneeuw wel gevaarlijk glad zal zijn.

Bovenaan de helling staat een man met een bladhark in de hand in zijn voortuin. Hij is opgehouden met harken en staat daar op zijn hoge uitkijkpost naar mij te kijken, denk ik. Ik steek een hand naar hem op, zoals het een goede buur betaamt. Hij zwaait niet terug. Hij draait zich om en gaat door met harken. Mijn blik gaat weer naar Will, die niets over de man zegt. Ik weet toch zeker dat hij hem ook gezien moet hebben.

‘Kom nou maar,’ zegt hij alleen. Hij draait zich om en stapt met Tate naast zich de veranda op. ‘We gaan naar binnen,’ zegt hij gedeceerd. Bij de voordeur haalt hij de huissleutels uit zijn zak. Hij klopt eerst aan, maar wacht niet af of er wordt opengedaan. Zodra hij de sleutel in het slot steekt en de deur opendoet, laat Otto mij staan en loopt naar het huis. Dan ga ik ook maar, om niet alleen buiten achter te blijven.

Het is een oud huis, constateren we als we eenmaal binnen staan, met mahoniehouten lambriseringen, zware gordijnen, tinnen plafonds, bruin met mosgroene muren, dat werk. Het ruikt er muf. Het is somber en donker.

We blijven op een kluitje bij de voordeur staan en nemen het huis in ogenschouw, met zijn traditionele hokkige indeling met afgescheiden kamers. De inrichting is stijf en niet uitnodigend.

Mijn blik dwaalt langs de gewelfde poten van de eetkamertafel, langs de aangeslagen kandelaar erbovenop en langs de vergeelde stoelkussentjes. Ik registreer haar niet echt, bovenaan de trap. Zonder die minieme beweging die ik alleen vanuit mijn ooghoeken waarneem, had ik haar misschien niet eens opgemerkt. Maar ze staat er, een sombere, in zwart gehulde gestalte. Zwarte spijkerbroek, zwart shirt, blote voeten. Ze heeft lang, zwart haar, met een pony die schuin langs haar gezicht valt. Haar ogen zijn dik aangezet met zwarte eyeliner. Alles is zwart, behalve de tekst die in witte letters op haar shirt prijkt. IK WIL DOOD, staat er. Door haar neus-schotje steekt een piercing. Haar huid steekt wit af tegen de rest; ze is wasbleek, bijna spookachtig wit. En dun.

Tate ziet haar ook, en hij komt van Will naar mij toe, kruipt achter me weg en drukt zijn hoofd tegen mijn achterwerk. Dat is niets voor Tate, die angst. Die angst is ook niets voor mij, maar toch voel ik heel duidelijk mijn nekhaartjes overeind komen.

‘Hallo,’ zeg ik zwakjes.

Nu ziet Will haar ook. Hij kijkt naar haar en zegt haar naam. Dan loopt hij de trap op, naar haar toe, en onder zijn voeten geven de treden krakend uiting aan hun onvrede over onze komst.

‘Imogen,’ zegt hij, met gespreide armen. Ik denk dat hij verwacht dat ze zich tegen hem aan zal vlijen en zich door hem laat omarmen. Dat doet ze niet, want ze is zestien en ze kent die man tegenover haar nauwelijks. Ik kan het haar niet kwalijk nemen. Toch is dit toberige, zwaarmoedige meisje niet wat ik voor me zag toen we hoorden dat we de voogdij over een kind hadden gekregen.

Het venijn druipt van haar stem als ze begint te praten, op zachte toon. Ze verheft haar stem geen moment, dat hoeft ook niet. Die gedempte toon is veel onbehaaglijker dan wanneer ze zou krijsen. ‘Blijf uit mijn fokking buurt,’ zegt ze kil.

Met een vuile blik kijkt ze over de trapleuning naar beneden. Onwillekeurig ga ik met mijn handen naar achteren om ze over Tates oren te leggen. Will blijft stilstaan. Hij laat zijn armen zakken. Hij heeft haar al eerder gezien, vorige week, toen hij hier was voor de afspraak met de executeur-testamentair. Toen tekende hij de papieren voor de fysieke overdracht van huis en kind, hoewel voor haar een logeeraadres was geregeld totdat Will, de jongens en ik met de auto deze kant op konden komen.

Het meisje vraagt bokkig: ‘Waarom moesten jullie zo nodig hierheen komen?’

Will wil het haar uitleggen – zo ingewikkeld is het niet, want als wij er niet waren geweest was ze waarschijnlijk aan de pleegzorg overgedragen tot haar achttiende, tenzij ze vrijstelling van voogdij had kunnen krijgen, wat op haar leeftijd niet erg waarschijnlijk is – maar het gaat haar niet om het antwoord. Ze draait hem de rug

toe en verdwijnt in een kamer op de eerste verdieping, waar we haar driftig horen rommelen. Als Will aanstalten maakt om achter haar aan te gaan, zeg ik: 'Laat haar maar even.' En dat doet hij.

Dit meisje is niet het kind op de foto die Will ons liet zien. Dat was een vrolijk kind van een jaar of zes met bruin haar en sproetjes. Dit meisje is anders. Ze is kennelijk enorm veranderd in de tussenliggende jaren, en niet ten goede. Ze hoort bij het huis, bij alles wat volgens het testament aan ons is nagelaten, inclusief de erfstukken en wat er nog aan banktegoeden is. Ze is zestien, bijna oud genoeg om op eigen benen te staan – wat ik nog heb aangekaart, want er moest toch een vriendin of kennis zijn die haar in huis kon nemen tot haar achttiende – maar daar wilde Will niets van horen. Na de dood van Alice had ze alleen ons nog, haar enige familie, hoewel zij en ik elkaar hier nu voor het eerst ontmoeten. 'Ze moet familie om zich heen hebben,' zei Will tegen me, een paar dagen geleden nog maar, al voelt het als een paar weken. 'Familie om van haar te houden en voor haar te zorgen. Ze is helemaal alleen, Sadie.' Daarmee deed hij een beroep op mijn moedergevoel. Alleen al de gedachte aan dat weeskind, alleen op de wereld, dat niemand meer had behalve ons.

Ik wilde hier niet naartoe. Ik heb ervoor gepleit om haar naar ons toe te laten komen. Maar er speelden nog allerlei andere overwegingen mee, en dus gingen we, ondanks mijn bedenkingen.

Ik vraag me nu af, en niet voor het eerst in de afgelopen week, wat voor rampzalige gevolgen deze verandering voor ons gezin zal hebben. Dit kan onmogelijk de nieuwe start zijn die Will bedoelt.

SADIE

Zeven weken later

De sirene haalde ons midden in de nacht uit onze slaap. Ik hoorde het geblèr. Ik zag het verblindende schijnsel door het slaapkamer-raam komen terwijl Will zijn bril van het nachtkastje pakte en op zijn neus zette, overeind schietend in bed.

‘Wat is dat?’ vroeg hij met ingehouden adem, gedesoriënteerd en warrig, en ik zei dat het een sirene was. We bleven zo een tijdje stil-tetjes zitten, luisterend naar het jankende geluid dat al verder weg klonk en zachter werd zonder volledig te verstommen. We hoorden het nog, iets verderop in de straat, waar het was blijven hangen.

‘Wat zou er aan de hand zijn?’ vroeg Will, en ik kon alleen maar denken aan het oude stel in de straat, de man die zijn vrouw dagelijks in haar rolstoel door de straat duwde, de helling af en de helling weer op, terwijl hij zelf nauwelijks vooruit kon komen. Ze waren allebei witgrijs en gerimpeld, en zijn rug stond zo krom als die van de klokkenluider van de Notre Dame. Ik vond hem er altijd moe uitzien, alsof zij eigenlijk de rolstoel zou moeten duwen. Dat onze straat zo steil afliep naar zee maakte zijn tocht er niet eenvoudiger op.

‘Die van Nilsson,’ zeiden Will en ik tegelijk, en als er weinig medeleven in onze stem doorklonk, was dat omdat dit soort dingen erbij horen bij mensen op leeftijd. Ze vallen, ze breken botten, ze worden ziek; ze sterven.

‘Hoe laat is het?’ vroeg ik aan Will, maar die had zijn bril alweer op het nachtkastje gelegd en zei: ‘Weet ik niet.’ Hij kroop tegen me aan en sloeg zijn arm om mijn middel, en ik voelde die automatische aantrekkingskracht van zijn lichaam op het mijne.

Zo vielen we weer in slaap, en de sirene die onze dromen had verstoord verdween uit ons geheugen.

Moe na een onrustige nacht stap ik de volgende ochtend onder de douche, en ik kleeed me aan. De jongens zitten al in de keuken aan het ontbijt. Ik hoor de reuring als ik de slaapkamer uit kom, slecht op mijn gemak alsof ik hier niet hoor te zijn. Dat komt door Imogen. Ze geeft ons op de een of andere manier het gevoel dat we ongewenst zijn, nog steeds.

Ik loop de gang op. De deur van Imogens kamer staat op een kier. Ze is nog op haar kamer, wat ik vreemd vind omdat haar deur nooit open is als zij er is. Ze weet niet dat de deur openstaat, of dat ik op de overloop naar haar sta te kijken. Met haar rug naar me toe buigt ze zich naar de spiegel toe en brengt eyeliner aan op haar oogleden.

Ik gluur door de kier haar kamer in. De muren zijn donker en behangen met afbeeldingen van artiesten en bands die er ongeveer hetzelfde uitzien als zij, met van dat lange zwarte haar en zwarte ogen, en van top tot teen in het zwart. Boven haar bed hangt een geval van zwart gaas, als een soort baldakijn. Het bed is niet opgemaakt, en op de grond ligt een donkergrijze doorgestikte deken. De verduisteringsgordijnen zitten potdicht en laten geen streepje licht door. Ik moet opeens aan vampiers denken.

Imogen is klaar met haar eyeliner. Ze doet de dop erop, draait zich te snel om en ziet me voordat ik me kan terugtrekken. 'Wat moet je?' vraagt ze, op zo'n boze en onbeschofte toon dat mijn adem even stopt, al zou ik niet weten waarom. Het is zeker niet de eerste keer dat ze zo'n toon tegen me aanslaat. Ik zou er zo langzamerhand toch aan gewend moeten raken. Dan schiet ze zo snel op de deur af dat ik even denk dat ze me gaat slaan, wat ze nog nooit heeft gedaan, maar die indruk maakt ze op me door haar felheid en haar donkere blik. Voordat ik mezelf kan tegenhouden krimp ik ineen en wijk ik achteruit, en dan knalt ze de deur dicht. Ik ben blij dat ik de deur in

mijn gezicht krijg en geen klap. Twee centimeter dichterbij en ik had hem tegen mijn neus gekregen.

Mijn hart bonkt tegen mijn ribben. Happend naar adem sta ik op de gang. Ik schraap mijn keel, doe mijn best om bij te komen van de schrik. Dan doe ik weer een stap naar de deur toe, klop op het hout en zeg: 'Ik rijd over een minuutje of vijf naar de pont. Als je nog een lift wilt...' Maar ik weet nu al dat ze niet op mijn aanbod ingaat. Ik kan het niet uitstaan hoe hard mijn stem klinkt. Imogen reageert niet.

Ik draai me om en loop de trap af, op de ontbijtgeuren af. Will staat bij het fornuis als ik beneden kom. Hij is met een schort voor pannenkoeken aan het opgooien en zingt een liedje van zo'n opgewekte kinder-cd die Tate zo leuk vindt en dat veel te blij is voor kwart over zeven 's morgens.

Als hij me ziet valt hij stil. 'Gaat het?' vraagt hij.

'Ja hoor,' zeg ik, een beetje geforceerd.

De honden draaien om Will heen in de hoop dat hij iets laat vallen. Het zijn grote honden, en de keuken is klein. We passen hier eigenlijk niet eens met ons vieren tegelijk in, laat staan met ons zeszen. Ik roep de honden, en als ze bij me zijn, stuur ik ze de achtertuin in om zich daar te vermaken.

Will glimlacht naar me als ik terugkom en biedt me een bord aan. Ik houd het bij koffie en zeg tegen Otto dat hij moet dooreten. Hij zit aan de keukentafel boven zijn pannenkoeken, met gebogen schouders om zich kleiner te maken. Ik maak me zorgen over zijn wankele zelfvertrouwen, al probeer ik mezelf gerust te stellen met de gedachte dat dat normaal is voor een veertienjarige. Het is een fase, elk kind maakt die door, denk ik, maar ondertussen vraag ik me af of dat alles is.

Imogen komt binnen en klopt door de keuken. In haar zwarte spijkerbroek zitten scheuren op de bovenbenen en de knieën. Ze loopt op zwartleren legerkistjes met een hak van bijna vijf centimeter. Ook zonder die laarzen komt ze boven me uit. Aan haar oren

bungelen ravenschedeltjes. *NORMALO'S ZIJN KUT*, staat er op haar shirt. Tate zit aan tafel en probeert het hardop spellend te lezen, zoals hij met alle teksten op Imogens shirts doet. Hij kan al redelijk lezen, maar ze blijft niet lang genoeg stilstaan om het goed te kunnen zien. Imogen trekt een keukenkastje open, bestudeert de inhoud en knalt het deurtje dan weer dicht.

'Wat zoek je?' vraagt Will, als altijd bereid om iets voor een ander te betekenen, maar Imogen heeft het al gevonden: een chocolade-reep. Ze scheurt de wikkel eraf en zet haar tanden erin.

'Ik heb ontbijt klaargemaakt,' zegt Will, maar Imogen laat haar blauwe ogen voorbij Otto en Tate aan tafel glijden, staart naar de voor haar gedekte plek en zegt alleen: 'Fijn voor je.'

Dan draait ze zich om en loopt ze de keuken weer uit. We horen haar schoenen over de houten vloer klossen. We horen de voordeur opengaan en dichtvallen, en dan pas, als ze weg is, kan ik weer normaal ademen.

Ik schenk koffie voor mezelf in een warmhoudbeker en dan reik ik moeizaam om Will heen naar mijn spullen: de sleutels en de tas die net buiten mijn bereik op het aanrecht liggen. Hij buigt zich naar me toe voor een zoen voordat ik ga. Het gaat niet expres, maar in een reflex aarzel ik – ik deins terug voor zijn kus.

'Gaat het?' vraagt Will weer, met een onderzoekende blik, en ik geef een vlag van misselijkheid de schuld van mijn aarzeling. Dat is niet helemaal gelogen. De verhouding ligt al maanden achter ons, maar zijn handen voelen nog steeds als schuurpapier als hij me aanraakt, en dan kan ik niet anders dan me afvragen waar die handen zijn geweest voordat ze mij voelden.

Een nieuwe start, zei hij, nóg een reden waarom we in dit huis in Maine zijn beland, eigendom van Wills enige zus Alice tot haar dood. Alice leed jarenlang aan fibromyalgie, totdat de symptomen uiteindelijk ondraaglijk voor haar werden en ze een einde aan haar leven maakte. Fibromyalgie gaat gepaard met een diepe, door het hele lichaam verspreide pijn, die vaak samengaat met grote ver-

moeidheid en zwakte, waardoor de patiënt tot niets meer in staat is. Afgaand op beschrijvingen en mijn eigen waarnemingen is het een intense, stekende en soms bonkende pijn die 's ochtends sterker is dan later op de dag, maar nooit helemaal wegtrekt. Pijn kun je niet zien, en dat maakt dit een verborgen ziekte. Maar dat maakt het niet minder slopend.

Alice had nog maar één antwoord op de pijn en de uitputting, en dat was naar zolder lopen met een touw en een krukje. Daarvóór was ze bij een notaris langsgegaan en had ze een testament opgesteld, waarin ze haar huis en alles erin vermaakte aan Will. Met haar kind erbij.

Joost mag weten hoe de zestienjarige Imogen haar dag doorbrengt. Op school, neem ik maar aan – deels althans, want we worden maar af en toe gebeld over spijbelen. Wat ze met de rest van haar dag doet? Ik heb geen idee. Als Will of ik ernaar vragen, negeert ze ons of komt ze met een bijdehante reactie: ze maakt jacht op misdadigers, werkt aan de wereldvrede, redt de fokking walvissen. 'Fokking' is een van haar lievelingswoorden. Ze gebruikt het veelvuldig.

Na een zelfmoord kunnen achterblijvers als Imogen blijven zitten met boosheid en wrok, ongerichte woede, het gevoel dat ze afgewezen en in de steek gelaten zijn. Ik doe mijn best om begrip te tonen, maar dat wordt steeds moeilijker.

Will en Alice hadden als kinderen een hechte band, maar later groeiden ze uit elkaar. Hij was van slag door haar dood, maar hij heeft niet echt om haar gerouwd. Ik denk eerlijk gezegd dat hij zich vooral schuldig voelde. Omdat hij had verzaakt om regelmatig contact te houden, geen rol speelde in Imogens leven en niet doordrongen was van de ernst van Alice' ziekte. Hij vindt dat hij in gebreke is gebleven.

Toen we het bericht kregen over de erfenis stelde ik Will voor om het huis te verkopen en Imogen naar Chicago te halen en op te nemen in ons gezin, maar na wat er in Chicago was gebeurd – niet

alleen de verhouding, maar het hele verhaal, alles – was dit onze kans om dat hoofdstuk af te sluiten en een nieuwe start te maken. Zei Will.

We wonen hier nu nog geen twee maanden, dus we hebben onze draai nog niet helemaal gevonden. Will en ik vonden wel allebei al vrij snel nieuw werk. Hij kreeg een aanstelling voor twee dagen als universitair docent in de sociale ecologie, op het vasteland, en ik kreeg als arts bijna geld toe om voor de huisartsenpraktijk te komen werken. Er zijn slechts twee artsen op het eiland.

Ik druk mijn lippen op die van Will, als mijn tolkaartje om het huis uit te komen.

‘Tot vanavond,’ zeg ik, en ik maan Otto nog maar eens om op te schieten omdat we zo nog te laat komen. Ik gris mijn spullen mee en zeg dat ik alvast in de auto ga zitten. ‘Twee minuten,’ zeg ik streng, maar ik weet nu al dat die twee minuten er vijf of zes zullen worden.

Voordat ik de keuken uit loop, geef ik de kleine Tate een kus. Hij gaat op zijn stoel staan, slaat zijn plakkerige armpjes om mijn nek en gilt in mijn oor: ‘Ik houd van jou, mama!’ en diep in mij slaat mijn hart een slag over omdat ik weet dat er toch nog iemand hier in huis van me houdt.

Mijn auto staat naast die van Will op de oprit. We hebben een inpandige garage, maar die barst uit haar voegen van alle verhuisdozen die we nog moeten uitpakken.

De auto is koud als ik aankom, bedekt met een laagje rijp dat zich die nacht heeft afgezet op de raampjes. Ik haal het portier van het slot met het knopje op mijn sleutel. De koplampen knipperen aan en uit; in de auto springt een lampje aan.

Mijn hand ligt al om de greep, maar voordat ik het portier kan opendoen, zie ik iets op het raam waardoor ik bevries. Er staan strepen in het ijslaagje aan de bestuurderskant. Ze beginnen al te vervloeien in de ochtendzon; de contouren zijn aan het vervagen. Maar ze zitten er. Ik doe een stap dichterbij de auto toe. Dan

zie ik dat de strepen niet zomaar strepen zijn, maar letters die in de rijp op het raam zijn getrokken en samen een woord vormen: STERF.

Ik sla een hand voor mijn mond. Het is niet zo moeilijk te bedenken wie deze boodschap voor mij heeft achtergelaten. Imogen moet ons hier niet. Ze wil dat we vertrekken.

Ik heb mijn best gedaan om begrip te tonen, vooral omdat deze hele situatie natuurlijk afschuwelijk voor haar is. Haar leven staat op zijn kop. Ze moet haar moeder missen en nu ook nog haar huis delen met mensen die ze eigenlijk niet kent. Dat geeft haar alleen nog niet het recht om mij te bedreigen. Imogen windt er geen doekjes om. Ze meent wat ze zegt. Ze wil me dood hebben.

Ik loop terug naar de veranda en roep Will door de voordeur.

‘Wat is er?’ vraagt hij als hij vanuit de keuken naar me toe komt. ‘Ben je iets vergeten?’ vraagt hij, met zijn hoofd iets schuin turend naar mijn sleutels, mijn tas, mijn koffie. Ik ben niets vergeten.

‘Je moet even komen kijken,’ zeg ik. Ik fluister omdat ik niet wil dat de jongens het horen.

Will loopt op blote voeten achter me aan naar buiten, ook al is het tuinpad ijskoud. Van een meter afstand wijs ik naar het woord dat in de rijp op het autoraam gekrast staat. ‘Zie je dat?’ vraag ik, en ik kijk Will aan. Hij ziet het. Dat leid ik af uit zijn blik die al meteen mijn ontzetting spiegelt.

‘Shit,’ zegt hij, want hij weet net zo goed als ik wie dat woord daar heeft achtergelaten. Hij wrijft nadenkend over zijn voorhoofd. ‘Ik zal het er met haar over hebben,’ zegt hij, en ik vraag narrig: ‘Wat heeft dat voor zin?’

We hebben de afgelopen weken al vaak met Imogen gepraat. We hebben het met haar gehad over haar taalgebruik, met name waar Tate bij is, over hoe laat ze ’s avonds thuis moet zijn, en over wel meer. Al is praten tégen haar meer van toepassing dan praten mét haar, want het is geen gesprek voeren wat we doen. We steken een preek af. Zij staat voor ons terwijl ik of Will het woord voeren. Ze

luistert, misschien. Ze zegt zelden iets terug. Ze neemt niets van wat we zeggen ter harte, en dan loopt ze weg.

Will klinkt kalm. 'Het is niet gezegd dat zij het heeft gedaan,' opert hij met zachte stem, om me dan iets ter overweging te geven waar ik liever niet over nadenk. 'Zou het kunnen,' vraagt hij, 'dat die boodschap door iemand is achtergelaten voor Otto?'

'Denk je werkelijk dat iemand een doodsbedreiging voor onze zoon van veertien op mijn autoraam heeft gekrast?' vraag ik, voor het geval dat Will dat STERF op de een of andere manier verkeerd heeft opgevat.

'Dat zou toch kunnen?' vraagt hij, en ook al weet ik dat het kan, ik zeg toch: 'Nee.' Ik klink overtuigder dan ik me voel, want ik wil daar niet aan. 'Niet meer,' bezweer ik hem. 'Dat hebben we met de verhuizing allemaal achter ons gelaten.'

Maar is dat wel zo? De mogelijkheid dat iemand rot doet tegen Otto valt niet volledig uit te sluiten. Het kan inderdaad, dat iemand hem pest. Het is al eerder gebeurd, dus het kan zo weer gebeuren.

'Misschien moeten we de politie maar bellen,' zeg ik tegen Will.

Maar Will schudt zijn hoofd. 'Dan moeten we eerst weten van wie het komt. En als het Imogen was, is het dan echt nodig om de politie erbij te halen? Ze is een jonge meid, Sadie, en ze is boos. Meer zit er niet achter. Ze heeft verdriet en dat reageert ze af op haar omgeving. Ze zou ons nooit serieus kwaad doen.'

'Denk je?' vraag ik. Ik ben daar minder zeker van dan Will. Imogen is nu ook een twistpunt geworden binnen ons huwelijk. Zij en Will zijn bloedverwanten, die band heb ik niet met haar.

Als een reactie van Will uitblijft, betoog ik: 'Wie de bedoelde ontvanger ook is, Will, het blijft een doodsbedreiging. Dat is een ernstige zaak.'

'Dat is het ook, dat weet ik,' zegt hij, met een blik achterom om te zien of Otto er niet aan komt. Dan zegt hij er snel achteraan: 'Als we de politie erbij halen, Sadie, vestigt dat de aandacht op Otto. Ongewenste aandacht. Dan gaan ze met andere ogen naar hem kijken, als ze dat niet toch al doen. Dan kan hij het wel vergeten. Laat me op

zijn minst eerst met school bellen, met zijn docent praten, of met de rector, vragen of er soms iets speelt met iemand. Je bent geschrokken, dat snap ik,' zegt hij dan op zachtere toon, en hij wrijft troostend over mijn arm. 'Ik vind het ook zorgelijk,' zegt hij. 'Maar zullen we daarmee beginnen,' vraagt hij, 'voordat we de politie bellen? En kan ik in elk geval met Imogen praten voordat we ervan uitgaan dat zij hierachter zit?'

Typisch Will. Altijd de stem van de rede in ons huwelijk.

'Prima,' antwoord ik. Ik geef me gewonnen en ik geef toe dat hij gelijk zou kunnen hebben. Ik vind het een vreselijke gedachte dat Otto een paria zou zijn op zijn nieuwe school, dat hij misschien op deze manier op zijn kop wordt gezeten.

Maar dat Imogen zo intens vijandig tegenover ons zou staan vind ik een al even akelige gedachte. We moeten dit grondig uitzoeken zonder alles erger te maken. Ik haal mijn hand uit mijn tas. 'Maar als er weer zoiets gebeurt,' zeg ik, 'bellen we echt de politie.'

'Afgesproken,' zegt Will, en hij kust me op mijn voorhoofd. 'We zoeken het uit en pakken het aan,' zegt hij, 'voordat het uit de hand kan lopen.'

'Beloof je dat?' vraag ik. Het liefst wil ik dat Will alles in één keer oplost door even met zijn vingers te knippen.

'Beloofd,' zegt hij, en dan zie ik hem de treetjes naar de veranda op huppen en het huis in lopen, en de deur valt achter hem dicht. Ik haal mijn hand over de letters. Voordat ik in de koude auto stap, veeg ik mijn handen af aan mijn broek. Ik laat de motor draaien, zet de blower op de hoogste stand en kijk tot de warme lucht de laatste sporen van de boodschap uitwist, al raak ik die zelf de rest van de dag niet meer kwijt, denk ik.

Op het dashboard zie ik de minuten verstrijken. Twee minuten, drie. Ik staar naar de voordeur, wachtend tot die weer opengaat en Otto tevoorschijn komt en naar de auto sjokt met een ondoorgroen-delijke blik waar onmogelijk aan is af te zien wat er in hem omgaat. Want zo kijkt hij de laatste tijd alleen nog maar.

Ouders zouden dat moeten weten, zeggen ze. Ze zouden moeten weten wat er in het hoofd van hun kinderen omgaat. Maar dat weten we niet. Niet altijd. Je kunt nooit echt in andermans hoofd kijken.

Maar als een kind in de fout gaat, wijzen de beschuldigende vingers meteen naar de ouders.

Dan vragen de criticasters: *Waarom zagen ze dat niet aankomen? Hoe konden ze zo blind zijn voor alle alarmsignalen?*

Waarom hadden ze geen oog voor waar hun kind mee bezig was? Dat is wel een van mijn favorieten, omdat het er al van uitgaat dat we niet zaten op te letten.

Ik lette wél op.

Ervóór was Otto een rustig, introvert kind. Hij tekende graag, vooral strips, met een voorkeur voor anime, die hippe figuurtjes met hun piekharen en onbestaanbaar grote ogen. Hij gaf ze ook namen, de afbeeldingen in zijn schetsboek, en hij droomde ervan om nog eens zelf een graphic novel te schrijven rond de avonturen van Asa en Ken.

Ervóór had Otto maar een handvol vrienden – twee, welgeteld – maar die vrienden spraken me wel aan met ‘mevrouw’. Als ze bleven eten brachten ze na het eten zelf hun bord naar de keuken. Ze trokken hun schoenen uit bij de voordeur. Otto’s vrienden waren vriendelijk en beleefd.

Otto deed het goed op school. Hij kwam niet met negens thuis, maar hij was tevreden met goed genoeg, en Will en ik ook. Hij haalde zessen en zevens. Hij deed zijn huiswerk en leverde zijn werk op tijd in. Hij zat nooit te suffen in de les. Zijn leerkrachten waren op hem gesteld, en als ze al klachten hadden, was het dat ze Otto graag meer zouden zien meedoen.

Ik zag geen alarmsignalen over het hoofd omdat er niets wás om over het hoofd te zien.

Ik staar naar het huis, nog steeds wachtend op Otto. Na vier minuten houden mijn ogen het voor gezien met de voordeur. Als

ik weggijk, vangt een beweging buiten de auto mijn blik. Het is Mr. Nilsson die Mrs. Nilsson voortduwt in haar rolstoel, de helling af. Het is een steile afdaling, en het is hard werken om grip te houden op de handvaten. Hij loopt langzaam, zwaar hangend op zijn hakken, alsof dat zijn remmen zijn en hij de straat afrijdt met zijn voet stevig op het rempedaal.

Het is net kwart over zeven geweest, en allebei zien ze er piekfijn uit: hij draagt een keurige bandplooibroek met een trui, en zij een soort gebreide twinset in het lichtroze. Haar haar zit strak in de krul en is gefixeerd met lak, en ik zie voor me hoe hij zorgvuldig lok voor lok om een roller heeft gedraaid en vastgezet. Poppy, zo heet zij, geloof ik. Hij heet Charles, of George.

Pal voor ons huis steekt Mr. Nilsson schuin over naar de overkant van de straat.

Ondertussen kijkt hij onafgebroken naar de achterkant van mijn auto, waar de uitlaat witte wolken uitbraakt.

Opeens hoor ik weer dat geluid van de sirene van vannacht, het afnemende geloei toen het ons huis voorbij was en verder trok naar een punt verderop in de straat.

Een doffe pijn verspreidt zich door mijn buik. Ik weet niet waar die vandaan komt.